

Из заумља – Стеван Шарчевић

ТУГЕ ПРОЛЕТЊЕ

*Добро пази шта ћеш пожелети.
Жеље се понекад остварују.*

Ово вече кораци су тешки, а ноздрве препуне за-
дах из контејнера и канализације. Трегеруше, јужним
ветром ковитлане, валцеровим кораком плешу низ опу-
стеле улице.

Без икаквог ваљаног разлога верује да је освет про-
лећа време кад ваља изаћи. Да протегне ноге. Да удахне.
Да ослушне. Да макар још једанпут поверује да чаролија
може овамо забасати.

Таласи жутог жмигања протежу се по семафорима
дуж пута све до самог изласка из града, а месец, чудо-
вишно близак, цери се попут смајлија и болесно сребрном
нијансом обасјава кровове и олуке. Ни мртав је, ни жив и
као сенка, без одјека, тихо промиче насељем. Од сахране
наовамо осмех му на лице није слетео. Затворио се у са-
моћу као у гроб и трунуо је лагано, изједан кајањем.

Тихо је вече, па до њега нејасно допиру звуци из о-
колних кућа. Негде кевће штене, другде дете галами, неко
се гласно смеје...

Гласови, негде у сећању урезани, буде успомене и
зазивају тугу. Као да осећа мирис дуња, преко зиме сачу-
ваних, готово да му ноздрве голицају испарења лукових
кора што се на штедњаку кувају. Сећа се прашине на
ормару и здравице за славу. Чини му се да сред стола
корпа стоји, шарена од јаја и да је опет...

Опет...

Ех, кад би из овог горког семена попут биљчице изникнути опет могао. Као влат траве у травњаку, у спокој питомих гласова што их прислушкује, умотао би се, и у мекану постељу тих сретних живота ушушкао. Све је имао и све изгубио. За трен.

И ноћ, и фарови, и камион, и тресак, и мрак...

Судија рече „није крив“, а срце је урлало „крив си, крив си!“. Протреса главом трудећи се да заборави. Не може жену и дете вратити, али кад би некако могао у спокој се око себе увући, било би то довољно. Ускрснуо би, заборавио, преболео.

Застаје и подиже поглед ка месецу. Чежња је неиздржљива, убиствена, разарачка. Довољно снажна да поцепа устројство света и улица као да одговара.

Ветар замире и тихо шуштање престаје. На месец се облаци навлаче, предео се тамо прелива и семафори се синхронизују. А онда, као на подијуму Гранд параде, околина на тренутак блесну од ненадане муње. Срце му застаде кад, попут циркузанерског добоша, удари гром. Сам је Свевишњи задрхтао пред његовом жељом! Без најаве паде прва кап, па друга, за њом и трећа. Кишица ро-суљица попут суза га овлажи и семе туге стаде да клија.

Поглед му пада на сопствене руке и неверица га обузима, а језа подилази. Из грла урлик се отима.

Јер прсти се растачу, попут о камен распршеног млаза воде и мало-помало, као фина прашина ношена јужним ветром, почињу се ковитлати уоколо њега. Разарање ткива наставља се дуж подлактица, све више се пење и стиже до рамена, после чега више не успева да прати промене. У првом тренутку чудних збивања очекује бол, али она не долази. Све се дешава неосетно, као да удова никада ни имао није. Све је прашина, све је облак, све је...

Нешто...

Оријентација постаје хистерична. Нема више јединствене тачке одакле би полазило одређење положаја на коме се налази. Истовремено је на хиљаду места, а посебно је шизофрено кружно неравномерно кретање сваке поједине одреднице. Донедавно би му се од тога завртело у глави, али сада једноставно не зна где му се глава налази — ако глава уопште још постоји.

Број његовог Ја из трена у трен се умножава и зна да, што га је више, то је љуштуре његовог некад Ја мање. Не разуме ово што се дешава, али то више и није важно. Истовремено је високо и ниско, усковитлан и смирен, ускићен и преплашен...

Односно, све би то био само да и даље важе појмови којима је некада баратао.

Али не!

Свет око њега је нов, осећаји и утисци никад доживљени. Ветар га носи унаоколо, све док најзад, сама од себе, не почне да се јавља контрола. Неспретно, као и свако новорођенче, отима се вођству ковитлаца и чини покрете супротне наметнутима. Некада би то назвао корацима или бауљањем, али његово Ја сада је тек ковитлац распршених неутрона, које само његова воља држи заједно и покреће напред, па натраг, лево или десно. Полагано схвата законитости сопственог кретања и почиње да се игра, час узлећући, час се распршавајући уза сами асфалт. Потом се бесциљно залеће дуж линије семафора, те се сулудом брзином пробија пустаром ван града. Ту задиркује од зимског сна још мамурне бубе, плеше са уранелим ноћним лептиром, препада тек уснулу чавку, па се попут развигорца кроз пропуцело грање провлачи и игра прошлогодишњим лишћем. Све је другачије, све је ново, само...

Само...

Застаје усред покрета и схвата. То није оно што је желео. Не!

Постоји разлог који га је нагнао да постане ово што јесте.

Дељење. Спокој. Љубав.

Окреће се и враћа у град, на исто место одакле је и кренуо. Звуци су и даље тамо. Штене кевће, дете галами, неко се смеје...

Сад зна куда треба да крене и његово тело се разлива дуж околних настамби. Наједном замандаљена врата и сури зидови више нису препрека. Провлачи се кроз зазоре, продире кроз пукотине, упада преко кључаоница...

И гле!

Он сам је дах штенета, он је у мајчином смеху, он је очева здравица и бакин додир. Мирис је дуња на полици и прашина је на ормару. Све је то он и много, много више од тога.

Христос воскрес.

Ваистину воскрес.

Он је најзад ЈА – онакво ЈА какво је одувек и требао бити.

О ПИСЦУ

Стеван Шарчевић (Суботица, 1962), објавио је пет романа, две збирке прича и једну збирку поезије. Превођен на словеначки, мађарски, руски, француски и енглески језик.